47ste jaar. — Nr 51. Zaterdag 28 April 1900.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centmen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 28e APRIL 1900.

Blind en schuldig

Onze lezers zullen het eens met ons zijn om te bekennen dat wij sedert weken en weken niet opgehouden hebben oproep tot de eendracht onder de katholieken te doen,

Wij hebben verscheidene middelen van toenadering aangeduid. Onze vrienden hebben allerlei voorstellen aan de tongersche schismocraten gedaan. Doch deze wilden van geene toenadering hooren ; alles, hoegenaamd alles, hebben zij stelselmatig geweigerd.

De strijd werd besloten na hunne verpletterende nederlaag van 1898. Over deze nederlaag willen zij zich wreken, al ware het ten koste van den val onzer katholieke meerderheid in de Kamer !

Welke verblindheid !

Welke politieke misdaad !

De schismocraten weigeren al de voorstellen tot toenadering door onze vrienden gedaan.

En de weekbladen onzer scheurmakers gaan nog verder. Zij plaatsen deze voorstellen in een valsch licht ; zij drijven er den spot mede.

Spotternij, leugentaal en kwade trouw, ziedaar de voorname wapenen, ja de eenige wapenen, welke onze tongersche scheurmakers gebruiken.

Hoe schoon, hoe edel is toch zulk gedrag !

En hoe kristelijk vooral !

Wij hebben het reeds gezegd en wij herhalen het nogmaals : *het tegenwoordig oogenblik is voor de katholieke partij, het gansche land door, van het grootste belang.*

Wij hebben vastgesteld dat in ons zoo verdeeld arrondissement Tongeren, men eervol den vrede sluiten kon ; dat het sluiten van den vrede zich opdrong, in tegenwoordigheid van het dreigend liberaal gevaar en vooral in tegenwoordigheid van de belangrijkheid van den aanstaanden kiesstrijd, voor de katholieke partij van het gansche land.

Deze vrede ware eervol voor de beide kampen geweest.

Niets, inderdaad, is eervoller dan wederzijdsche toegevingen te doen, *in het belang der partij, om de zegepraal van het vaandel.*

Algemeene Poll.

In den beginne van den kiesstrijd, schreeuwden onze scheurmakers dat zij eenen Poll, eenen algemeenen Poll vereischten.

Ehwel ? M. Gielen **stelt aan den dissidenten kandidaat eenen algemeenen poll voor, tusschen hun beide, in al de gemeenten der twee arrondissementen Tongeren en Maeseyck.**

En wat doet de dissident ?

HIJ WEIGERT DOODEENVOUDIG !

Katholieken van Tongeren en Maeseyck, katholieken van het gansche land, aan welken kant vindt men de pogingen tot toenadering ? aan den kant der scheurmakers of aan den kant der vrienden der katholieke verzoeningslijst : HELLEPUTTE-DESMAISIÈRES-GIELEN ?

De Toekomst.

Herhaalde malen reeds hebben wij de aandacht onzer vrienden getrokken op den toestand in denwelken zich de katholieke partij na de toekomst zal bevinden.

Wij moeten nogmaals op dit belangrijk punt terug komen.

Wij hebben voorzien dat deze strijd tusschen katholieken noodlottige gevolgen na zich slepen zou. Wij wisten dat er verpletterende ophelderingen gingen gedaan worden en dat, onder politiek oogpunt, zekeren onzer scheurmakers al hunne pluimen in den strijd gingen laten.

Wij hebben onze schismocraten gewaarschuwd en hun toegeroepen : Weest op uwe hoede ! Steeds, op deze aarde, komt loontje om zijn boontje !

Ehwel ! de ophelderingen beginnen reeds. Zij zijn verpletterend. Het politiek gedrag onzer scheurmakers wordt in helder licht gesteld door den *Bilsenaar* en andere weekbladen.

De oorlog is verklaard tusschen de stad en de dorpen. Er is strijd, overal strijd !

En wie dan zal profijt uit dien onbezonnen strijd trekken ?

Zal het onze partij, de katholieke partij, zijn ?

Neen, het zal de liberale partij zijn, die door het niet te verrechtvaardigen gedrag onzer scheurmakers zoo zeer versterkt wordt.

In tegenwoordigheid dezer zoo noodlottige tweedracht, scheppen de liberalen nieuwen moed. Zij zijn vereenigd ; zij werken dapper.

Ja, gelijk wij het hierboven zeggen, onze scheurmakers zijn zoo

BLIND als SCHULDIG.

Hetgeen zij verrichten is een echte politieke misdaad, over dewelke zij op uur en stond eene strenge rekening zullen te geven hebben.

De kiezing van een enkel liberaal meer, kan het katholiek ministerie omverwerpen.

HOE LANGER, HOE SCHOONER !

In 1894 heeft de dissidente kandidaat van heden niet gearzeld de aanbiedingslijst van eenen liberaal, van een lid der liberale associatie, van een gewezen lid van 't schoolcomiteit van Van Humbeeck te teekenen, en de achtbare uittredende katholieke provinciale raadsheeren, MM. Coart en Slegers, op de allerhevigste wijze te bestrijden.

Doch dit was hem nog niet voldoende.

Hij heeft ook in dien tijd een schimpschrift tegen onze tongersche katholieke leiders doen drukken, schimpschrift zoo hevig dat het met de grootste verontwaardiging door alle katholieken ontvangen werd.

En ziehier hoe dat schimpschrift eindigde :

KIEZERS ! OP UWEN POST ZONDAG !

eenparig voor

BRIERS, DELVOIE, **RODSON**, NICOLAÏ.

Wat zegt gij daarvan, geachte lezers ? Schoon niet waar ?

De kiezing van **een enkel** *liberaal meer, kan ons katholiek ministerie in Mei aanstaande omverwerpen en ons een liberaal ministerie op den hals halen.*

Kiezers ! de dissidenten zijn nu aan 't werk om dien liberaal te doen kiezen.

Aan de vruchten kent men den boom.

Wanneer de landbouwer een boom heeft geplant en deze, groot geworden zijnde, geen vruchten draagt, maar veel eerder doornen, wat zal die landbouwer doen, indien hij verstandig is ?

Zal hij zulk een boom laten staan ?

Wat zal hij denken van den boomkweeker, die hem zoo iets verkocht heeft ?

Wanneer een kanon op den vijand gericht, den vijand niet treft, noch veel eerder dappere makkers neerslaat, wat zal men denken over kanon, krijgsvoorraad en artilleristen ?

Zal de generaal of kapitein niet aangespoord worden kanon, of krijgsvoorraad of artilleristen, door anderen te vervangen om beteren uitslag te bekomen ?

Zoo insgelijks op politiek gebied.

Onze schismocraten bemoeien zich nog al gaarne met de politiek. Dat is bekend.

Nu eene vraag.

Welke vruchten heeft hun boom gedragen ?

Hoeveel vijanden heeft dat Krupp-kanon reeds vernietigd ?

Zulk een onderzoek is zeer leerrijk.

In de Gemeente kiezingen.

De schismocraten hebben zoo lang en zoo « *vriendelijk* » getwist, *de zaken zoo schoon verward*, dat zij toch eindelijk eene liberale meerderheid in den gemeenteraad bekomen hebben.

Zij mogen er op roemen dat Tongeren de eenige gemeente der gansche provincie is, die eene echte, zuivere, liberale meerderheid bezit.

Dat kunnen de schismocraten !!!

En die les willen zij ons spellen !!

Neen vrienden ;

Zulke lessen hebben wij niet noodig.

In de Provinciale kiezingen.

De schismocraten hebben in 1894 te Tongeren de verdeeldheid tusschen de uitgaande katholieke leden willen brengen, *niettegenstaande deze leden door de katholieke associatie voorgesteld waren.*

Zij hebben *de heeren* Coart en Slegers *bestreden en deze werden gekozen.*

Zij hebben *de heeren* Delvoie en Briers *verdedigd*, en M. Briers, de voorzitter der associatie, *werd niet gekozen.*

In de Algemeene kiezingen.

Ten tijde van 1894 bestreden onze schismocraten den heer Desmaisières en M. Desmaisières werd gekozen.

In 1898 bestreden zij den heer Gielen, zoo laag, zoo spottend, dat nooit of nooit dergelijke bestrijding in ons arrondissement voorgevallen was.

En het gevolg ?

Het volk kwam VERONTWAARDIGD OP, en M. Gielen bekwam meer dan **7000** stemmen meerderheid *over zijnen tegenstrever.*

Dat kunnen onze schismocraten.

Maar ook hoe kan het anders met menschen die de christene princiepen en de belangen der katholieke partij MINDER *achten* dan hunnen persoonlijken haat.

Kiezers ! let wel op ! de kieswet is veranderd !

Die **tweemaal** *op hetzelfde kiesbulletijn stempelt, die maakt vrijwillig* **een nietig** *briefje.*

Een zoogezegd komiteit

Het weekblad onzer scheurmakers bestatigt dat de bemiddelaars der drie uittredende volksvertegenwoordigers een voorstel van toenadering aangeboden hebben, hetwelk de bemiddelaars van den dissident, volgens dit blad, aan het komiteit der associatie zouden onderworpen hebben.

Altijd volgens dit blad, zou dit komiteit verklaard hebben dit voorstel niet te kunnen aannemen.

Welk is dat komiteit van Associatie ?

Den 23 November 1897, stuurde het bureel der katholieke associatie van het kanton Tongeren, die den 11 November van dat zelfde jaar ingericht werd, doch in de tegenwoordige omstandigheden niet bijeengeroepen werd, eenen omzendbrief aan de katholieken van het arrondissement, ten einde ze uit te noodigen. voorloopig en tot na de wetgevende kiezingen van 1898, opnieuw de oude standregelen van 1877 aan te nemen, die weinigen tijd ervoren, met eenparige toestemming, in eene algemeene vergadering afgeschaft werden.

Er bestaat dus geen arrondissements komiteit.

Nu hebben de katholieke kiezers der beide arrondissementen, Tongeren en Maeseyck, het recht te weten welk zoogezegd komiteit het is, dat de verantwoordelijkheid heeft durven op zich nemen het voorstel van toenadering te verwerpen, aangeboden door MM. Helleputte, Desmaisières en Gielen.

Waar mag dat komiteit wel schuilen ?

M. Helleputte is eene der grootste figuren uit de belgische Kamer ; hij is een aanstaande minister. Wie voor den dissident werkt en stemt, werkt en stemt tegen dien grooten man.

BRIEFWISSELING.

Wij ontvangen den volgenden brief welken wij volgaarne inlasschen.

A Monsieur l'Editeur du « *Courrier du Limbourg* » et du « *Postrijder* ».

MONSIEUR,

Je serais enchanté d'apprendre de vous, ce qui me vaut l'excommunication majeure que depuis plusieurs semaines vous me lancez à tour de bras, chaque samedi.

Vous m'appelez dissident et schismocrate. Ceux qui nous connaissent, vous et moi, ceux surtout qui connaissent les deux ou trois malcontents qui vous inspirent, savent à quoi s'en tenir à cet égard.

Je ne crois pas que depuis plus de trente ans, que je suis mêlé à la vie politique de notre arrondissement, on ait pu jamais, en quelque circonstance que ce fût, me prêter un mobile d'intérêt personnel ou d'ambition.

Dévisagez résolument votre entourage immédiat et vos collaborateurs d'occasion, et en conscience, dites-moi, dois-je craindre la comparaison de ma conduite politique avec la leur ?

Toujours j'ai suivi la voie droite ; n'ayant qu'un but, l'intérêt supérieur de la cause catholique. Cette cause, j'ose le dire, je l'ai servie avec le dévoûment d'une conviction désintéressée, depuis ma jeunesse.

Je ne l'abandonnerai jamais. Les mots ont-ils perdu pour vous toute signification que vous me traitez de dissident et de schismocrate ?

En 1892, à la mort de mon frère très regretté, une candidature au conseil provincial me fut offerte. Je me suis soumis loyalement au poll de l'association catholique et m'inclinai devant son verdict. Me traitez-vous de dissident et de schismocrate parceque j'ai répudié le concours qui me fut offert à cette époque par les libéraux pour mettre en échec le candidat de l'association catholique ?

Me traitez vous de schismocrate et de dissident parcequ'en 1894 et en 1898 aux élections législatives j'ai tâché de faire prévaloir les intérêts supérieurs de la cause catholique, compromis par des tentatives séparatistes qui ne pouvaient aboutir et n'ont abouti que grâce au concours non dissimulé du parti libéral ?

Est-ce moi qui en 1894 ai proclamé, substituant la dictature personnelle à l'organisation catholique existante : « *Les associations catholiques sont destituées de toute autorité..* »?

Regardez autour de vous : Voilà l'origine du schisme. Que ceux qui audacieusement jetèrent ce défi à l'opinion catholique en portent la responsabilité. Ne m'imputez pas leurs actes, ne me donnez pas les noms que seuls ils méritent. Ah ! oui, je fus parmi ceux qui sifflèrent la comédie de l'élection provinciale de 1894 suivant de quinze jours l'élection législative. Ceux qui avaient ouvertement proclamé la déchéance de l'association catholique ; ceux qui avaient ouvertement travaillé à faire échouer ses candidats, se firent, dans une réunion composée de six personnes, présenter par cette même association dont ils niaient l'existence, et on les vit peu après conserver péniblement un siége grâce à l'appoint des voix libérales humblement quémandées.

Je fus parmi ceux qui durant quatre années cherchèrent dans un but d'union la reconstitution sur des bases larges et loyales des associations catholiques : nous eûmes le regret non seulement de ne pas être soutenus mais d'être contrecarrés par ceux qui nous lancent aujourd'hui l'anathème. Je fus parmi ceux qui en 1898, obéissant à des idées de paix et concorde, soutinrent loyalement et correctement la liste d'union catholique, et ma signature figurant au bas de cette liste ne fut pas protestée... Je suis de ceux qui professent quelque respect pour la parole donnée et je puis malaisement comprendre l'attitude d'un éditeur de Journal qui proclame qu'il a le droit de combattre verbalement la candidature qu'il défend par écrit.

Est-ce cela que vous appelez être dissident et schismocrate ?

J'ai annoncé depuis trois mois que j'étais prêt à soumettre ma candidature à tout poll loyalement organisé, pour tous les siéges des arrondissements de Tongres et de Maeseyck.

Je ne pouvais considérer comme sérieuse la proposition faite par un candidat de provoquer un poll pour un seul siége, surtout à l'époque ou elle s'est produite.

Veuillez avoir l'obligeance d'insérer cette lettre dans votre numéro de samedi prochain en vertu de mon droit de réponse, et agréez mes sincères civilités.

EMILE VROONEN.

Tongres, le 26 Avril 1900.

Dat de dissidente kandidaat eene pleidooi in onze kolommen tracht te komen maken, zulks verstaan wij opperbest en hebben daar ook hoegenaamd niets tegen.

In de pijnlijke omstandigheden in dewelke de katholieke partij van het arrondissement zich bevindt, kunnen de kwesties die ons verdeelen niet genoeg in het licht gesteld worden. Het betaamt dat de kiezer goed ingelicht worde, opdat hij in volle kennis van zaken kunne handelen en stemmen.

In den tijd hebben wij, tijdens de gemeentekiezingen, hardnekkig de kandidatuur van onzen briefwisselaar verdedigd. En wij zouden niet beter vragen dan heden nog zulks et kunnen doen, indien deze kandidatuur op de katholieke verzoeningslijst voorkwam.

Doch, hetgeen wij hem ten laste leggen en hetgeen hem de gansche katholieke partij ten laste legt, is de politieke gedragslijn die hij heden volgt.

Daags voor de belangrijkste wetgevende kiezing die zich ooit in België voordeed, zal de aanbieding van eene dissidente kandidatuur onvermijdelijk voor gevolg hebben : *de verkiezing van eenen liberaal, het zeker verlies van twee katholieke stemmen in de Kamer, misschien den val van het ministerie en het tot stand komen van een liberaal-radikaal gouvernement.*

Nogmaals, ziedaar hetgeen wij onzen briefwisselaar ten laste leggen. Zulke politieke gedragslijn is niet te rechtvaardigen. Wat nu onze briefwisselaar schrijft over het bestaan der associaties, daarmede zullen wij ons niet lang bezig houden. Het publiek is sedert langen tijd genoegzaam daarover ingelicht.

In 1894, was er geene **Arrondissements** Associatie. Nooit heeft iemand ernstig durven beweren dat dergelijke inrichting in ons arrondissement bestond. Er konden dus geene kandidaten dezer associatie zijn, vermits er geene associatie bestond.

Doch, indien er geene arrondissements associatie bestond, bestond er te Tongeren eene kantonale associatie.

Deze associatie riep als hare kandidaten de uittredende katholieke provinciale raadsheeren uit.

Wat doen dan onze dissidenten, onze briefwisselaar erin begrepen ?

Zij halen bij en stellen tegen de kandidaten der katholieke associatie eenen echten liberalen kandidaat, lid der liberale associatie, gewezen lid der schoolkomiteiten van Van Humbeeck, noodlottiger gedachtenis !

En wat was hier het onvermijdelijk gevolg van ? De onverdiende val van een achtbaar provinciaal raadslid, wiens herkiezing door niemand bestreden werd ! Ongelukkiglijk dringt onze briefwisselaar niet genoeg op deze twee belangrijke punten aan : het liberaal gevaar dat ons bedreigt, dank de aanbieding van eene dissidente kandidatuur en de onvergeefbare politieke fout door onze dissidenten begaan tijdens de provinciale kiezingen van 1894.

Liberale stemmen vragen, zulks hebben onze katholieke raadsheeren nooit gedaan. Doch hoe het politiek gedrag bestempelen van menschen die de voorstellingslijst van eenen echten liberalen kandidaat teekenen, eenen omzendbrief tegen de uittredende katholieke kandidaten doen drukken — en alzoo den val van een katholiek provinciaal raadslid veroorzaken ?

Onze briefwisselaar vraagt ons dan ook wat wij denken over uitgevers die anders over kandidaten spreken dan zij schrijven. Op onze beurt vragen wij aan onzen briefwisselaar wat hij denkt over zekere zijner vrienden, die heden aanbidden hetgeen zij gisteren verbrandden en die heden verbranden hetgeen zij gisteren aanbaden.

Overigens, zullen wij de gelegenheid hebben op dit alles terug te komen.

Het publiek zal niets verliezen met te wachten.

Indien een liberaal te Tongeren in Mei gekozen wordt, dat zal de schuld zijn van den dissident.

Het zal tevens de schuld zijn van al die hem met hun woord, met hunne pen, of door hunne stem zullen geholpen hebben.

De provinciale raad. — De provinciale senateur. — De ondankbaren.

Het fransch orgaan onzer schismocraten, in zijn nummer van 11 April, wijdt aan onze provinciale raadsheeren een artikel toe, dat het « *De verkeerde wereld* » betitelt.

En inderdaad, nooit droeg een artikel een titel beter overeenstemmend met zijnen inhoud.

Dat de lezer oordeele.

Het officieel orgaan onzer schismocraten randt met de grootste hevigheid onze achtbare provinciale raadsheeren aan, omdat zij, bij gebrek aan kantonale associaties, in alle kantons en bij gebrek, daarenboven, aan eene kantonale federatie, aan de katholieke partij den overgrooten dienst bewezen hebben, de voorstellen te aanhooren door de uittredende leden gedaan, deze voorstellen goed te keuren en hunne medehulp aan het welgelukken der eenige katholieke verzoeningslijst te beloven.

In dit doel, hebben de provinciale raadsheeren twee vergaderingen op twee verschillige dagen gehouden. Eene eerste maal, om de volksvertegenwoordigers aan te hooren, eene tweede maal om de uittredende senateurs als kandidaten uit te roepen.

Elk mensch van goede trouw heeft in deze omstandigheden den lof onzer provinciale raadsheeren uitgesproken.

Niemand kan zeggen dat deze achtbare leden in deze ernstige omstandigheid geleid waren door gevoelens van haat of van gunst jegens wie het ook zij.

Zelfs in 1898 had het grootste gedeelte van hen den achtbaren heer Gielen bestreden. Onder dit oogpunt kon dus deze vergadering niet verdacht worden.

En niettegenstaande hebben deze Heeren, gekomen uit de meest afgelegene gemeenten der provincie, hunne voldoening uitgedrukt nopens de verstandhouding onder de uittredende volksvertegenwoordigers en zij hebben hunne medewerking beloofd aan de zegepraal dezer verzoeningslijsten, omdat

---

HET VERWISSELD KIND

8ste VERVOLG.

— Gij kunt heel deftig zijn, Dick.

— Nu, dan kleed ik mij in het zwart en neem engagementen aan. Ik heb daar dan gauw genoeg van, zoodat ik 's anderen een landlooper, een schelm en een vagebond word.

— Geen schelm, Dick.

— Ik werd geboren in het circus te Saint-Louis, waar mijn brave vader met zijn vrouw [illegible]. Ik vermoed dat het in het bloed zit. Het kan mij niet schelen wat de menschen zeggen, Molly. Hij sprong op en begon heen en weer te loopen. — Er is geen beteekenis dan dat...

[illegible] opvlesierig is. Ik word tooneelspeelster, er kome dan van wat wil.

— Tooneelspeelster ! Nu, dat is ten minste iets. Vertel mij daar eens wat van, Molly.

— Eene echte tooneelspeelster — eene treurspeelster. Het is allemaal al geregeld. Ik ben geroepen om der wereld de innerlijke waarde van Shakespeare te laten begrijpen. Ik zal eene dichterlijke ster worden of iets anders worden !

Het meisje lachte, maar slechts even ; zij werd terstond weer ernstig.

— Het moet, Dick. Breng mij niet in verzoeking. Maak mij niet ongelukkig. Het zou Hilarie spijten, als ik niet slaagde of mijne zinnen op iets anders zette —, want het is haar wensch.

— Nicht Hilarie heeft toch niet de onvoorwaardelijke beschikking over uwe toekomst ?

— Die komt haar toe, want zij redde mij het leven. Wat zou er anders van mij geworden zijn, toen vader stierf en mij geen halven cent naliet. Wij moeten nog wel familie hebben, maar waar ? Gij waart weg. En ik moest toch ergens onder dak gebracht worden. Wat moest ik doen ? Achttien stuivers per avond verdienen door rond te gaan... ?

— Neen, neen, met dat volk niet, Molly.

— Toen vond Hilarie mij. Zij meent nu, dat er niets beters op de wereld voor mij te bedenken is dan mij op te leiden voor treurspeelster. Ik heb ambitie genoeg, als die mee kan helpen. Wat zoudt gij zeggen, Dick, als het langs dien kant met mij eens opging ?

— Is er dan al een jeugdige lord ?

Dick was bleek geworden.

— Geen lord, maar hij is er niet ver af, Dick ; als ik ja zeg, kan ik hem krijgen.

— Wat is het dan voor een man, Molly ? O, wees toch voorzichtig.

Zijn gezicht betrok.

— Hij is een baronnet en is nog jong. Hij kan niet openlijk met mij voor den dag komen, want zijne moeder is tegen alles wat op het tooneel betrekking heeft. Hij is rijk.

— Gij bedoelt toch niet dien neef van mij... Sir Humphrey ?

Zij knikte.

— Ik weet dat gij niet van hem houdt. Ik ben bang dat hij boosaardig is, en ik weet niet hoe ik hem zal kunnen tevreden stellen.

— Gij hebt hem toch niets beloofd ?

— Hij beweert dat ik het gedaan heb, maar het is niet waar. Ik breng hem telkens aan het verstand dat ik mij nog tot niets verbonden heb ! Maar denk eens, Dick ! overvloed van geld te hebben ! En dan onafhankelijk te zijn !

Dick kreunde.

— Het is 's werelds grootste verzoeking. Eva's appel was ook van goud, en toen zij hem had, kon zij hem niet opeten. Denk daaraan, Molly. Gij kunt geen gouden appels eten. Ik kan u maar een schoon beschijnen pijpeling geven.

Hij zat weer naast haar en nam hare hand weer in de zijne.

— Het is eene heel ernstige zaak.

— Het is nog een geheim. Maar gij moet er niet meer aan denken, Dick. Ik moet eerst doen wat Hilarie het liefst heeft. Dan eerst komt die jongeling aan de beurt.

— Goed, als er ten minste niets is beloofd... Molly, ik moet het eerlijk bekennen, ik houd niet van den man. Ik houd niet van menschen, die over andere spreken als schavuiten, alsof zij van een ander maaksel waren. Stil, als het u gelukkig kan maken... Molly, ik zweer u dat er niets is, waarin ik niet zou toestemmen als het u gelukkig kon maken.

De tranen sprongen hem in de oogen.

— Beste Dick, sprak zij. Er is niemand, die zooveel van mij houdt als gij. En ook haar stonden de tranen in de oogen.

De jonge man liet hare hand los en stond op.

— Dat is genoeg, Molly, zoolang wij dat maar begrijpen. Wij komen op dit en andere punten nog wel eens terug. Wanneer mag ik nog eens miss Molly Pennefather zien ?

Hij nam haar hoofd tusschen de beide handen en drukte eenen kus op haar voorhoofd — och, hij had manieren zooals men verwachten kon van zoo'n rondreizenden muzikant — en verdween.

Toen hij weg was, vond Molly een toegevouwen dagblad op den grond liggen. Dick had dit waarschijnlijk uit den zak laten vallen. Zij nam het blad werktuigelijk op en opende het, zonder te verwachten dat zij er iets bijzonders in zou lezen. Het was een stuk van een van die dagbladjes, vol verhalen over allerlei personen. Zij zag er in, denkende aan hetgeen er later van haar in zou staan en van haar groot succes ; maar o ! wat moest zij dan nog veranderen !

Daar viel haar oog op het woord : « Millionair, » en zij las :

« Onder de nieuwe rijken — de millionairs uit het westen — mogen wij, Engelschen, niet » vergeten te noemen M. John Haveril, die zijn » geld verdiend heeft, gedeeltelijk in de zilver» mijnen, gedeeltelijk door het plotseling ontstaan » van eene stad op grond die hem toebehoorde. » Men schat hem op twee of drie millioen pond, » zoodat hij niet in de eerste rijen der ameri» kaansche rijkaards plaats kan nemen. Toch kan » men heel wat uitgeven, zelfs met zoo'n middel» matig fortuin. M. Haveril is een geboren » Engelschman uit Yorkshire, zestig jaar oud en » omtrent het jaar '55 naar Amerika vertrokken. » Ook zijne vrouw is eene Engelsche, geboren » te Hackney. Haar jonge meisjesnaam is Alice » Pennefather. »

Molly staarde verbijsterd op dien naam.

— Er kan geen tweede familie van dien naam zijn ! riep zij uit. Zij las voort :

« Zij hebben geen kinderen om hunne schatten » te erven. Op het oogenblik logeeren zij te » Londen, in het *hôtel Métropole*. »

Dat was alles.

Molly legde het blad op de tafel. « Alice Pennefather ! » Dan moet zij de Alice zijn, die verdween... eene eigen nicht van vader ! Maar Alice trouwde met eenen acteur, zekeren Anthony ; papa was bruidsvader. Hij was dikwijls nieuwsgierig te weten wat er van haar geworden was. Die M. Haveril is dus haar tweede man. En zij is nu millionaire. Nu, ik zal haar maar eens een bezoek gaan brengen in *Métropole*.

VIII.

De dame bezag het kaartje aandachtig. Sir Robert Steele, Med. Doct., lid van het Koninklijk Genootschap, en in den hoek : 245, Harley Street, W.

— Wie kan dat zijn ?

De bezoeker kwam de trap op. Nu stond hij voor haar en maakte eene buiging.

— Het is zooals ik dacht, zegde hij. Ik herinner mij uw gelaat volkomen. Het schijnt, dat u mij niet herkent, lady Woodroffe.

— Neen, sir Robert. Wilt gij niet zoo goed zijn mijn geheugen wat te gemoet te komen ?

— Laat ik u dan een voorval uit uw leven in herinnering brengen, dat vier-en-twintig jaar geleden plaats had.

— Dat is een langen tijd.

Zij scheen nog weinig te vermoeden.

— Ja, maar gij kunt het toch niet vergeten hebben. Ik breng u een bezoek, tegen mijnen zin, om u te herinneren aan het aannemen van een kind, eenige dagen na den dood van uw eigen jongen, te Birmingham, juist vier-en-twintig jaar geleden. Het is niet mogelijk dat gij het voorval vergeten zoudt zijn. Ik zie dat het niet zoo is.

Het was alles zoo onverwachts, dat zij als met verlamming geslagen scheen. Zij zat onbewegelijk, met geopende lippen en starende oogen.

— Gij kunt dat niet vergeten zijn, zegde hij.

— Sir, antwoordde zij, met moeite sprekende. Gij spreekt over dingen, waarvan ik niets weet. Welk kind ? Aangenomen ? Hoe komt gij er toe, mij zoo een geschiedenis te vertellen ?

— Laat mij uw geheugen wat ter hulp komen. Gij waart met uw kind en uwe indische kindermeid te Birmingham. Het kind werd ziek en stierf. Gij bracht mij een bezoek op mijn spreekuur — ik was toen een pas begonnen armendoktor in eene der armoedigste wijken van Birmingham — en gij verzocht mij, u een kind te bezorgen, dat door u zou worden aangenomen. Ik onderstelde dat het was om u te troosten, maar ook kwam het vermoeden in mij op, dat hier eene onderschuiving zou plaats hebben. Gij verteldet mij dat het kind blond haar en blauwe oogen moest hebben en van een leeftijd zijn moest, zoo dicht mogelijk bij den datum van geboorte van uw eigen kind — 2 December 1872. Ik heb dien datum opgeteekend in mijn boek. Herinnert gij nu iets van het voorval ?

— Niets, antwoordde zij met een doodsbleek gelaat en drooge lippen, niets.

— Juist deze datum heeft mij, niet vroeger dan gisteren, op uw spoor gebracht. Ik werd aan dien datum herinnerd en verdacht u van onderschuiving. Ik nam daarom zeker rood boekje ter hand en vond den naam van den tegenwoordigen baronet. Er staat vermeld, dat hij den 2 December 1872 geboren is — op denzelfden datum als uw eigen kind. Ik zocht uw adres, en — hier ben ik. Ik herinner mij u volkomen, en ben nu overtuigd dat mijn vermoeden juist was.

— Beschuldigt gij mij van een vreemd kind in de plaats van mijn eigen kind gesteld te hebben ? Zij sprak deze woorden uit op verontweerdigden toon, maar hare stem beefde.

— Ik constateer slechts wat er heeft plaats gehad — ik heb er zelf aan *deelgenomen*. Dat is voorloopig alles.

— Waar zijn uwe bewijzen ? Ik ontken alles. Lever mij het bewijs van hetgeen gij beweert.

— Dat is heel gemakkelijk. Ik herken u als de dame, die de zaak aanving. Ik nam zelf het kind van de moeder over, aan de spoorwegstatie. Ik gaf het kind aan de kindermeid, die het in den coupé bracht, waarin gij reeds hadt plaats genomen.

— Bewijzen ! Wat zijn dat voor bewijzen ! Gij ziet in het roode boekje, gij vindt een datum, en gij maakt een roman op.

— Een man in mijne omstandigheden maakt geen romans. Ik ben geen armendoktor meer ; ik behoor tot de eerste in mijn vak. Ik ben op niet meer onbekend en arm. Er is voor mij niet de minste winst te behalen uit deze zaak.

— Welnu, sir, waarom komt gij er dan mee bij mij ?

— Gedeeltelijk uit nieuwsgierigheid. Ik wilde weten of het voorval mij werkelijk op het rechte spoor gebracht had. Wat dit betreft ben ik voldaan. Maar ik kwam ook om u te waarschuwen, dat de zaak misschien aan het licht gebracht zou kunnen worden.

— Hoe dan ? Hoe dan ?

— Indien gij er niet in betrokken zijt, doet dit weinig ter zake. Is het niet ? Ik kan dus wel heengaan.

Hij stond echter niet van zijnen stoel op.

— Wat mij betreft is het geheele verhaal onwaar.

— In dat geval kan ik niet anders doen dan aan de persoon, die bij mij inlichtingen is komen vragen, alles vertellen wat ik weet. Ik kan haar naar u verwijzen. Bedenk dat wel. Er bestaat voor mij geen enkele reden om mijn aandeel in de zaak te verbergen — geen enkele. Gaat gij nu voort met te loochenen dat gij dat kind van de moeder gekocht hebt, dan voel ik mij ontslagen van de belofte, die ik indertijd deed, om het stilzwijgen er over te bewaren, totdat gij zelf het oogenblik gekomen zoudt achten om er mij van te ontslaan.

— Wie heeft om inlichtingen gevraagd ?

— Is het verhaal waar ?

De dame aarzelde ; zij beefde voor den blik, waarmee de doktor haar aanzag. Zijne stem klonk vriendelijk, maar zijne woorden waren streng.

— Gij moet bekennen, zegde hij, of ik ga heen. Indien gij voortgaat het feit te loochenen, dan, ik herhaal het u, voel ik mij van mijne belofte ontslagen.

— Het is waar, mompelde zij en begroef haar gelaat in de handen.

— Ik had slechts deze bevestiging uit uwen eigen mond noodig. En nu, Lady Woodroffe, zet alle angst opzij. Ik hoop dat wij dit voor u zoo pijnlijke onderwerp voortaan kunnen laten rusten.

Zij antwoordde niet, maar zag terneergeslagen en ontmoedigd voor zich.

— Ik herinner mij, hernam de doktor, bij die gelegenheid met u over erfelijkheid gesproken te hebben. Is er iets goeds van den knaap terecht gekomen ?

— Neen ; hij is den verkeerden weg opgegaan.

(Wordt voortgezet).